

MİMARİ BİZDEN ÇIKAR, SONRA BİZİ İÇİNE ALIR

Koleji planlarken üniversite fikrini de konuşmuştuk. Anaokulu, kolej, üniversite, bu bir zincirdi. Bütün halkaları tamamlanmalıydı.

Üniversitenin açılışını Maltepe'nin merkezinde, bugün Tıp Fakültemizin olduğu yerdeki tarihi köşkün önünde, dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz'ın geldiği bir törenle gerçekleştirmiştik. Bu tarihi köşk bahçenin orta yerindeydi. Onu hiç bozmadan şimdiki yerine taşımış ve yenilemiştik. Çünkü geleceği kurarken geçmişe de saygı göstermek gerektiğinin bilincindeydik.

Yasalaşma süreci tamamlanıp Üniversite resmen açılmış, Cevizli'deki binada eğitim başlamıştı. Çok kısa bir süre içinde Dragos'taki Elektrik İşleri Etüt İdaresi'nin tesislerini kiraladık, orayı yeniledik ve Üniversiteyi oraya taşındık. Herkes çok mutluydu. Dragos herkese yeter gibi görünüyordu ama Hüseyin Bey'in hayalleri büyüktü. Üniversitenin mutlaka kendi gereksinimlerine yönelik olarak tasarlanan, kendine özgü bir kampüsünün olması gerektiği konusunda ısrar ediyor, çaba harcıyordu.

Bir kış günü Hüseyin Beyle şu anki kampus alanına geldik ve yeri beğendik. 1999 yılının 11. ya da 12. ayında şantiyeyi kurduk. Hüseyin Bey, Erkut Özel Hoca ve ben eskiz çalışmalarına başladık. Kurucumuz da bizzat inşaatın içinde yer aldı, hâlâ da öyle. Çoğu gece üçümüz şantiye barakasında kalıp proje çizerdik. Eğitime gönül vermiş bir insan olarak hepimiz örnek bir üniversite kampüsü kurmayı hedefliyorduk. Geceler boyu, dünyadaki değişik örnekleri tartışırdık. Bir işi yetiştirme telaşı içindeki insanların ilişkileri çok sıkı oluyor.

Erkut Hoca, hocamdı, Aydın Esen, Haluk Hoca... Erkut Hoca, herhangi bir sorun çıktığında hemen araştırmaya girer, üç-dört gün sonra elinde klasörlerle çıkar gelirdi. Yoğun tartışmalar yapardık. Kampüs inşaatını yaparken biz mimar olarak fikir anlamında çok fazla uçamıyorduk, çünkü

Kurucumuz ayağımızı hep yere basıyordu. Akademik fikirlerle uygulama arasında dengeyi sağlayan üçüncü kişi genellikle ben oluyordum. Kampüsü gerçekleştirirken bizimle çalışan pek çok mimar hocamız daha sonra Üniversitemizde ders verdi. Çünkü bu hocalarımız sadece mekânla uğraşmazlar, insan yetiştirmeye de özen gösterirlerdi.

Bu mesleğin en önemli ve keyif veren yanı hayalini uygulamaya dökülmektir. Ama gelgelelim mimarlık çok zordur, her hayalini gerçekleştiremezsin. Mimari bizden çıkar, sonra bizi içine alır. “Hayallerinizin yüzde kaçını gerçekleştirdiniz?” diye sorabilirsiniz. Henüz tüm hayallerimiz gerçekleşmedi. “Amfi tiyatro neden bu kadar büyük?” diye de sorabilirsiniz. Bu büyüklük Üniversite 100 yaşına geldiğinde görülmeli. Burası 100 yıl, 200 yıl yaşmalı. Hayallerimizi gerçekleştirirken hepimizin perspektifi buydu. O günün şartları ölçüsünde ve Kurucumuzun çevresindeki insanların gönül vermişliğiyle oldu bütün bunlar.

Henüz gerçekleştiremediğimiz hayallerimiz de, zaman içinde yavaş yavaş gerçekleşecek. Bizim ömrümüz yetmese de Üniversite yaşadığı sürece gerçekleşecek...

Ben hayatımı bu işe vakfetmemin çok doğru bir iş olduğuna inanıyorum ve çok mutluyum. Geleceğe kalacak bir şey büyük bir mutluluk konusudur. İyi ki Hüseyin Bey beni bu işe davet etmiş; iyi ki bu mimari bizden çıkmış, iyi ki bu mimari bizi içine almış...”

Halit Vedat ÇAKIRCA

Yüksek Mimar

